

Kreds (Lemvig) har idag gjentaget, hvad der igaar blev anført af et andet æret Medlem af Thinget, nemlig, at Adressen var fremkommen fra Partier. Jeg tillod mig allerede igaar en motiveret Afvisning deraf. Det er ingenlunde Tilfældet, at Adressen er udgaaet fra noget politisk Parti; Adressen er tilstaaet Fremme her af et meget stort Fleertal af Thinget; den er vedtagen ved anden Behandling i det andet Thing med meget stor Majoritet af Mænd, der, som det vil være bekendt, høre til ellers meget forskellige Anskuelse. Adressens Udtalelse er folkelig; den er ikke noget særskilt politisk Parti. Den samme ærede Taler udhævede, at Diebliffet var ugunstigt, og at det kunde berede Banfælgigheder. Ja, en saadan Udtalelse er sædvanlig imod enhver Sag, hvor det enkelte Medlem ikke finder, at den staaer i behagelig Samklang med hans egne Anskuelse; saa siger man: ja, den kan berede Banfælgigheder, Diebliffet er ugunstigt. Jeg har ingenlunde overseet, at den nærværende Adresses Indgivelse kan berede Banfælgigheder; men jeg skal henstille til det ærede Thing, om Banfælgighederne kunne blive meget større end den Stillings Banfælgighed, hvori vi nu befinde os. — Regjeringen staaer ligeoverfor os med ubestemte, uklare Fordringer om at opgive i Begyndelsen meget store, meget talrige Poster af Danmarks Riges Grundlov. Den har vallet i sin Holdning, den har frasat det Ene efter det Andet, den har syntes den ene Dag at ville tiltræde Forslag, som ere fremkomne af Medlemmer i Thinget, og den anden Dag fraveget dem; den har senest opstillet Forslag, som den enten har faaet kun een Stemme eller aldeles ingen for; og deri, siger den ærede Landssthingsmand, finder han egentlig ingen Grund til Mistillid. Ja, det er hans Opfattelse; min og de Flestes her er anderledes. Jeg skal med Hensyn til de Uttringer, som han udtalte — den Diebliffets Ugunst og den europæiske Forbauselse, som han talte om — tillade mig at fremføre en Uttring af den meget ærede Forseminister, hvorefter det dog skulde synes, at den europæiske Forbauselse ikke skulde blive saa meget stor. Det er ikke noget Nyt, der er fremkommet idag, som den ærede Taler maaffæ

troer, at der kunde foranlediges en saadan europæisk Forbauselse. Man har i det andet Thing ogsaa ytret en Frygt for, at Stormagterne, som jo ogsaa er den europæiske Nødvendighed, som man i andre Sager meget ofte har truet os med, skulde være det Strammes billede, hvorfor vi skulde vige tilbage i nærværende Sag og navnlig vedtage Regjeringens Forslag til Forandringerne i Grundloven, saaledes som det oprindeligt er stillet. Der har i den Anledning været forespurgt, hvorledes Stillingen var overfor Udlandet, og derpaa har den ærede Premierminister ved Grundlovs-sagens Behandling i det andet Thing den 7de December udtalt sig saaledes: „Naar den ærede Taler har villet antyde, rigtignok som Undskyldning for Regjeringen, at man ved den Grundlov, som foreligger, ikke kan give nogen fælles Frihed, fordi man staaer under Tryk af andre Stater under diplomatisk Indvirkning, kan jeg forsikre om, at jeg finder det mærkeligt, hvorliden Diplomaten fra den Tid af, da de Overenskomster vare truffene, hvorved Her-tugdømmernes Pacification og Freden med Tydsland kom istand, har bekymret sig om de danske Forhold, og jeg tør i Særdeleshed forsikre, at i den Tid, der er forløben, siden Arveloven er givet, er der ikke kommen nogen Paamindelse eller noget Vink fra fremmede Magter, som kunde forhindre Kongen fra i Forbindelse med Rigsdagen ved Fremgang paa forfatningsmæssig Maade at fremme den Udvikling, som har været tilstillet.“ Det synes klart deraf at fremgaae, at der ikke kan være Frygt for den europæiske Forbauselse; men jeg troer, at denne Udtalelse fra den ærede Premierminister maa bringe os paa det Standpunkt, at vi maae vige tilbage for den forældede Anskuelse, at vi ved ethvert Skridt, som angaaer Udviklingen af vore indre Anliggender, skulle see ud til Udlandet med Stræk og vige tilbage for, hvad andre Stater kunne mene eller tænke om vort Lands indre Udvikling. I den Henseende er den ærede Taler og jeg af saa forskellig Anskuelse, at jeg neppe troer, at der vil blive nogen Enighed mellem os idag.

En anden æret Taler, den 2den Landssthingsmand for 11te Kreds (Schulin) begyndte sit Foredrag, om jeg opfattede det rig-